

اطلاعیه دفتر آقای ابوالحسن بنی صدر به تاریخ ۲۵ مرداد ۱۳۷۸

مندرج در روزنامه انقلاب اسلامی در هجرت شماره ۴۷۰

تاریخ انتشار ۱۴ شهریور ۱۳۷۸ معادل ۲۳ / ۸ / ۹۹

۱ - به دنبال زمینه سازی تبلیغاتی برای اعدام دستگیرشدگان اخیر توسط روزنامه‌های رسالت و کیهان، آقای محمد یزدی، در نماز جمعه ۲۲ مرداد، در زبان تهدید، اعدام کردن دانشجویان و غیر دانشجویان را وعده داد. در ۲۳ مرداد، کیهان اطلاع داد که «دادگاه انقلاب» تنی چند را به اعدام محکوم کرده است. برابر اطلاعی که در ۲۴ مرداد واصل شد، خانم رادینا (ملوس شانس) و آقایان منوچهر محمدی و مهاجری نژاد در شمار محکوم شدگان به اعدام در «دادگاه» سری هستند که بدون حضور وکیل، بدون حضور هیأت منصفه، تشکیل و برق آسا حکم محکومیت صادر کرده است. بدون اینکه جامعه بدانند جرم محکومان کدام و مدافعات آنها چه بوده‌اند. واواک با ترتیب دادن نمایش اعترافات تلویزیونی، هویت سیاسی را که خود می‌خواهد برای آنها ساخته است. این جنایت واواک و دستگاه قضائی رژیم، اعدام سیاسی است.

جرم محکومان اینست که آقای خامنه‌ای را مسئول اصلی حمله به کوی دانشگاه دانسته‌اند و این واقعیت را در شعارها باز گفته‌اند.

۲ - دستگیریهای دانشجویان همچنان ادامه دارند. گزارش «کمیته تحقیق» پیرامون شبیخون به کوی دانشگاه چنان تهیه شده است که پای «رهبر» که با داشتن عنوان «فرماندهی کل قوا»، مسئول اول است و همدستان او بمیان نیاید. اما گزارش اعترافی است صریح به این واقعیت که ولایت مطلقه فقیه در واقع، ولایت جنایتکاران است.

۳ - دستگیری اعضای حزب ملت ایران همچنان ادامه دارد. رهبران و اعضای این حزب، آقایان سیف و نمازی و فرزین مخبر - که بیمار است - و مهران عبدالباقی و صفری فر تحت سخت ترین فشارها و انواع شکنجه‌ها هستند. دستگیری رهبران و اعضای این حزب مسلم می‌گرداند که قتل فجیع داریوش و پروانه فروهر، آنطور که اطلاعیه سازمان قضائی نیروهای مسلح مدعی است، عمل یک گروه خودسر نبوده بلکه طبق دستور سران سازمان ترور و سرکوب، علی خامنه‌ای انجام گرفته است.

۴ - در ادامه اجرای طرح سرکوب مطبوعات، اطلاع می‌رسد کسانی چون آقایان اکبر گنجی و عباس عبدی و سعید حجاریان و عماد الدین باقی در خطر توقیف و محکوم شدن قرار دارند.

روشهایی که سازمان سرکوب و ترور - که دولت واقعی در ایران است - بکار می‌برد، آشکار می‌کنند در صورت اعتراض گسترده سازمانهای مدافع حقوق بشر و لاقید نماندن وسائل ارتباط جمعی، نه تنها می‌توان قربانیان را نجات داد، بلکه می‌توان تا انحلال این سازمان پیش رفت.